



1.

‘Eigenlijk horen we in bed te liggen,’ zegt Mytyl.

‘Nee, we horen te slapen,’ lacht Tyltyl.

Broer en zus zijn uit bed geslopen. Want buiten is er licht.

Licht en geluid.

Het komt van de overkant. Daar wonen rijke mensen.

Ze vieren feest.

Waarom weten Mytyl en Tyltyl niet. Alle redenen zijn goed om te feesten.

Maar zij doen het nooit.

Tyltyl en Mytyl zitten op hun knieën op een krukje bij het raam. Ze kijken naar hoe er wordt gedanst bij de overburen en naar de glanzende suikerkoeken op de tafel. Rijtuiggen, getrokken door witte paarden, stoppen vlak voor de deur. Er stappen mensen uit in mooie kleren. Kinderen hebben linten in het haar.

‘Moeten zij niet in bed liggen?’ vraagt Mytyl.

‘Rijke mensen slapen minder,’ zegt Tyltyl.

‘Waarom?’

‘Dat zie je toch,’ zegt Tyltyl. Hij kan zich niet inbeelden dat hij zou gaan slapen als er zoveel lekkers op tafel ligt.

‘Jij ook een stuk, zus?’ In Tyltyls hand ligt een ingebeelde koek.

'Hmm,' doet Mytyl. Ze neemt de onzichtbare koek aan, stopt hem in haar mond en kauwt op niks. 'Heerlijk!'
'Sst!' Tyltyl houdt zijn vinger voor zijn mond. 'Stil. Als papa ons hoort...' Hij laat de binnenkant van zijn hand zien.
'Ik wil nog!' zegt Mytyl.
'Slaag?' vraagt Tyltyl.
'Nee, koek!'
'Ik heb er twaalf gekregen, zus,' zegt Tyltyl. 'Er schiet er maar één meer over.' Hij geeft de helft aan haar.
'Joepie!' roept Mytyl.
'Sst!'

Dan horen ze geklop op de deur van de hut.
Broer en zus houden de adem in.
Mytyl is de eerste die wat durft te zeggen. 'Het is vast papa.'
'Sst.'
De deur gaat op een kier.
De deuropening wordt gevuld door iemand in een donker, lang gewaad.
Mytyl grijpt naar het hemd van haar broer.

Alsof er bij de overburen nog licht wordt bijgedraaid, wordt de figuur in de deuropening steeds duidelijker.
Mytyl slaakt gedempt een gillette.
De haartjes op Tyltyls armen komen overeind.
Een groen kleed, een rode kap.
Een bult, één oog, een spitse kin, een neus in een boog met een wrat erop.

Een knoestige stok.
Een fee.
'Een fee!' roept Mytyl.
'Sst!'



2.

‘Ik ben fee Bérylune,’ zegt de fee. ‘Hebben jullie een blauwe vogel?’

Mytyl en Tytyl zeggen niets.

‘Of jullie een vogel hebben. Een blauwe.’

Tytyl schudt zijn hoofd.

‘Wel,’ zegt Mytyl. Ze wijst naar de tortelduif in de kooi aan de haak bij de schoorsteen.

‘Nee!’ roept Tytyl. ‘Die geef ik niet weg.’

‘Waarom niet?’ knarst de stem van fee Bérylune.

‘Die is van mij!’

‘Dat is een goede reden om hem bij te houden,’ grinnikt Bérylune.

Ze duwt haar ijzeren brillette hoger op haar neus en piept in de kooi. ‘Ik wil hem niet eens. Hij is net zo blauw als de lucht tijdens onweer!’

Tytyl legt zijn hand even op zijn hart. ‘Oef.’

‘Maar waarom wilt u een blauwe vogel?’ vraagt Mytyl.

‘Er is een kind ziek,’ zegt de fee. ‘Alleen de Blauwe Vogel kan haar helpen.’

‘Wie is dat meisje?’ wil Mytyl weten.

‘Wie zegt dat het een meisje is?’

‘U,’ zegt Tytyl.

‘Ik?’

‘U zei haar. Alleen de Blauwe Vogel kan haar helpen.’

‘Niet te eigenwijs, kinderen,’ zegt Bérylune. Ze steekt haar vinger op. Die lijkt op een tak van een oude eik. ‘En niet teveel vragen stellen!’

‘Nou, u bent het die een Blauwe Vogel vraagt,’ zegt Tytyl met opgetrokken wenkbrauw.

‘Ik ben een fee,’ zegt Bérylune. ‘Dat is anders.’

‘Wie is dat meisje?’ houdt Mytyl vol.

Fee Bérylune slikt even. ‘Mijn dochtertje,’ fluistert ze dan.

Mytyl legt haar hand op de arm van de fee. ‘Wat heeft ze?’

‘We weten het niet zeker. Ze is ongelukkig en in dat geval kan alleen de Blauwe Vogel helpen.’

‘Wat erg,’ zegt Tytyl.

‘Jullie moeten voor mij die vogel zoeken!’ knalt het uit de mond van fee Bérylune. Ze duwt met haar stok in de buik van Tytyl.

Haar ogen priemen in de ogen van Mytyl. ‘Kleed je aan!’

Mytyl en Tytyl doen haastig wat fee Bérylune zegt.

‘We hebben geen schoenen,’ zegt Tytyl.

‘Geeft niet,’ zegt Bérylune. ‘Je krijgt een hoed.’

‘Waar zijn jullie ouders?’ fluistert ze achter haar knokige hand.

‘In bed. Ze slapen,’ fluistert Mytyl terug.

‘Rare gewoonte, dat slapen.’ Bérylune haalt haar schouders op.

‘En jullie grootouders?’

‘Die slapen ook,’ zegt Mytyl.

‘Nee!’ Tytyl geeft haar een stomp. ‘Die zijn dood.’

‘Ook een rare gewoonte.’

‘Het is triest.’ Mytyls kin begint te trillen.

‘Wil je hen terugzien?’ vraagt fee Berylune. Haar linkerwenkbrauw schiet de hoogte in. De twee kinderen kijken elkaar even aan en roepen dan tegelijk: ‘ja!’
‘Sst!’ doet Berylune.



Fragment uit Maurice Maeterlinck & Carll Cneut, *De blauwe vogel*, De Eenhoorn, 2017.
Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.